

“Агідныя Пану вусны ілжывыя, а хто гаворыць праўду, даспадобы Яму”

(Прып 12, 22) Бацька Антося па-чуў, як яго сын рас-павядаў сябрам, што Міхась, новенькі ў групе, махляваў падчас гульні ў лапту. Але бацька, які бачыў гульню, ведаў, што Міхась паводзіў сябе сумленна. У той жа вечар ён пагаварыў пра гэта з Антосем. Аднак хлопчыка, відаць, амаль не турбавала тое, што ён гаварыў няпраўду.

– Добра, можа, ён і не махляваў. Я бяру свае словы назад, – сказаў Антось з лёгкасцю.

– Праўда? – здзівіўся бацька. – А ці ведаеш ты, што гэта зусім не лёгкая справа – узяць свае словы назад?

Ён павёў Антося ў ванны пакой. Там ён даў хлопчыку цюбік зубной пасты.

– Выцісні крышачку пасты ў ракавіну, – папрасіў ён сына.

Антосю гэта падалося дзіўным, але ён выканаў просьбу бацькі.

– А зараз, сыноч, паспрабуй запхнуць зубную пасту назад у цюбік. † Антось паспрабаваў гэта зрабіць. Спачатку пры дапамозе зубной шчоткі, потым – іголка і, нарэшце, – мацінай пілчкі для манікюра. Але ў яго нічога не атрымлівалася.

– Бачыш, Антось, – стаў тлумачыць бацька, – калі ты сказаў няпраўду пра Міхася, ты зусім сабе не ўсведамляў, колькі людзей пачулі гэта. І так, як ты не можаш вярнуць зубную пасту ў цюбік, ты не можаш і вярнуць свае словы.

Антось апусціў галаву.

– Што ж мне зараз рабіць? – спытаў ён.

– Ты можаш сказаць Богу, што шкадуеш пра свой учынак, і папрасіць прабачэння ў Міхася.

– Добра, – сказаў Антось задуманна. – Думаю, сапраўды лепш не казаць таго, чаго не было.